

ဝဏ္ဏမေဃာစာပေ

အပင်းသစ်

အမုန်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက်

(အမျိုးသမီးများအတွက်)

အခန်း (၁)

-စိတ်ညစ်လိုက်တာ ... တောက်—

စိတ်တိုစွာ ဆံပင်ကို ထိုးဖုလိုက်ရင်း ခပ်ပြင်းပြင်း တောက်ခေါက်လိုက်တော့ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ကားရှေ့ဖုံးကို ဖွင့်၍ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ဟိုကိုင်ကြည့်၊ ဒီကိုင်ကြည့် ကြည့်နေပုံကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်သွားရ၏။ သို့သော် မရယ်နိုင်ပါ။ ကျောင်းနှစ်ရက်ပျက်၍ စာကူးရန် စောစောလာကာမှ ကားပျက်သည် နှင့် တိုးနေသည် လေ။ ဒါလည်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်ပါ။ ဝက်သားတုတ်ထိုးစားပြီး တာ အားမရဘဲ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ လျှောက်စားတာ။ စားချင်တာတွေ လျှောက်စားတာမှ ဘယ်နှမျိုးမှန်းပင် မသိ။ အဲဒီတော့ ဝမ်းလျှောတာပေါ့။ ကျောင်းစဖွင့်ရုံရှိသေး ကျောင်းပျက်ရတော့သည် လေ။ ကျောင်းဖွင့်တာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။

-ဦးလေး—

-ဟေလေကွာ—

-ကားက ပြင်လို့ ရဦးမှာ လား—

ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ကုတ်နေတော့သည်

။

-ဦးလေးက ကားပဲမောင်းတတ်တာ မပြင်တတ်ဘူး ရွှေလင်္ကာရဲ့ —

-အဲဒါ စောစောက ပြောပါလား ဦးလေးရဲ့ ။ မပြင်တတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ခြေလျင်လျှောက်မှာ ပေါ့။ အခုတော့ ပြင်တတ်သလိုလိုနဲ့ ။ ရောက်ခါနီးပြီပဲဥစ္စာ—

လူကြီးတစ်ယောက်လို ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြော၍ ခြေလျင် လျှောက်လာခဲ့တော့၏။ အခုလို ရွှေလင်္ကာ ခြေလျင်လျှောက်ရတာသာ ဒေါ်လေး မြင်လို့ ကတော့ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီး ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် အဆူခံရမှာ ကျိန်းသေပင်။ ဒေါ်လေးက ရွှေလင်္ကာကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားသူပါ။ ရွှေလင်္ကာတို့ မှာ မိဘမရှိကြတော့။ ဖေဖေနှင့်မေမေက ရွှေလင်္ကာ သုံးနှစ်သမီးမှာ တောင်ကြီးကို သွားရင်း ကားမှောက်ဆုံးသွားကြတာတဲ့ ။ ဒေါ်လေးအပျိုကြီး၏ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ရွှေလင်္ကာတို့ မောင်နှမ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည် လေ။

မိဘမဲ့ကလေးတွေမို့ ဒေါ်လေးက အလိုလိုက်ထားခြင်းပါ။ ပေးသော အခွင့်အရေးကို ရွှေလင်္ကာကတော့ အပြည့်ယူတတ်သည် လေ။

-ဘယ် ...ညာ ... ဘယ် ... ညာ—

သုံးယောက်ပြိုင်တူအော်သံကြောင့် ရွှေလင်္ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အုတ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော ကောင်လေးသုံးယောက်က သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်က မျက်စိမှတိတ်ပြလေသည် ။ ဒါ ရွှေလင်္ကာကို တမင်နောက်တာ။

-တောက် ... ကောင်စုတ်တွေ—

ရွှေလင်္ကာ ဆဲပစ်လိုက်၏။ ရွှေလင်္ကာ ဆဲလိုက်ချိန် ဘေးနားမှ လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားသည် ကို သတိမထားမိလိုက်ပေ။ ရွှေလင်္ကာကို လွန်သွားမှ သူက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာကာ ရွှေလင်္ကာရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်၍ စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ...

-နင် ခုနက ဘယ်သူ့ကို ဆဲတာလဲ—

-ဘုရားရေ—

ရွှေလင်္ကာ ဘုရားတမိ၏။ သူ့ကို ဘာလို့ ဆဲရမှာ တဲ့ လဲ။ အခုတော့ ရွှေလင်္ကာ သူ့ကို ဆဲသလိုလိုနဲ့ တမင်ရန်ထောင်နေတာ။ ဒါ တမင်ဇာတ် လမ်းထွင်တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ရွှေလင်္ကာ ဒေါသဖြစ်သွားရ၏။

-ဘာလာကြောင်တာလဲ ... ငါဆဲတာ ဟိုနားက နင့်ယောက်ဖတွေကို

—

-နင် ဘာစကားပြောတာလဲ—

-လူစကားပြောတာ—

သူက ဒေါသသံနှင့်ဆိုတော့ ရွှေလင်္ကာကလည်း အသံတူပဲပေါ့။ သူ လည်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေလင်္ကာ တို့ က သူများ ပြောတာကို ခေါင်းငုံ့ခံရိုး ထုံးစံမရှိဘူးလေ။

-ဒါဆို ငါလည်း လူစကားပြောမယ်။ အဲဒါ ငါ့ယောက်ဖတွေ မဟုတ် ဘူး ။ နင့်ကိုစတဲ့ နင့်ယောက်ျားတွေ မှတ်ထား—

အလိုလေးလေး ... ယောက်ျားတန်မဲ့ နှုတ်သီးကောင်းနေလိုက်တာ။ ဘယ်သာလိကာမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသည် မသိ။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်နဲ့ တု၍ ရန်ဖြစ်နေသည့် ယောက်ျား ရွှေလင်္ကာ မတွေ့ဘူးပေါင်။ လူကြည့်တော့ ရုပ်ကလေးချောသလောက် ပြောပေါက်က အရုပ်ဆိုးလှ ၏။ ရွှေလင်္ကာကလည်း အခြား မိန်းကလေးတွေလို ကြောက်တတ်သူမ ဟုတ်။ မြွေပွေးလို မိန်းကလေးမျိုးပင်မို့ ...

-ဒီမှာ —

-ဘာလဲ-

-နင် ယောက်ျားတန်မဲ့ နှုတ်သီးကောင်းလှချည်လား။ အစတည်းက ငါ့ကို စမှန်းသိလျက်နဲ့ နင် အကွက်ဆင်ပြီး ငါ့ကို လာရောချင်လို့ ဘယ်သူ့ကို ဆဲတာလဲလို့ မေးတာလား-

-ထွီ-

သူက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်တာ။ ထိုတံတွေးကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ရွှေလင်္ကာ ထဘီအောက်နားစတွင် လာကပ်နေသည်။

-နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ နင့်တံတွေးတွေ ငါ့ထဘီကို လာပေကုန်ပြီ ပြန်သုတ်ပေး-

-မသုတ်ပေးဘူး-

-နင်-

ရွှေလင်္ကာ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်တော့၏။ သူက သူနှင့် မဆိုင်သလိုပင် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ကာ ...

-ဒီမှာ နင်သိအောင် ငါပြောခဲ့မယ် မိန်းကလေးတွေကို ရောချင်လို့ ဇာတ်လမ်းထွင်တဲ့ ခေတ် ကုန်ခဲ့ပြီ။ ခုခေတ်က ကိုရီးယားကို အတုယူပြီး မိန်းကလေးတွေက ဇာတ်လမ်းစထွင်တဲ့ ခေတ် နှင့် မကြားဖူးဘူးလား။ လူပျိုအမေဆန်တစ်စိတ်နဲ့ တောင်ထိပ်မှာ ပုန်းအိပ်ရမယ် ဆိုလား။ မိန်းမတွေ ရင်ထုပြီး လင်လုရမယ်တဲ့ ငါကတော့ အလုမခံနိုင်လို့ သွားပြီ-

ကြည့်စမ်း ... မိန်းကလေးတွေကို မှီချိုး၊ မျှစ်ချိုး ပြောသွားလိုက်တာ။ သူ့ရုပ်ကို ရင်ထုပြီး လုစရာလား။ ပိုးဟပ်အရေခွံလဲထားတဲ့ ရုပ်ကို များ ။ ဒီလိုကြောသွားလို့ ရမတဲ့ လား။ နာမည်ကသာ ရွှေလင်္ကာညတဲ့

လူကတော့ သိပ်မအတာ သင်း သိစေရမည်။

-ဟေ့ ... ဒီမှာ နေဦး—

သူက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လာသဖြင့် ရွှေလင်္ကာ သူ့နောက်
သို့ ပြေးလိုက်သွားပြီး ...

-ဘာလဲ ... ဘာလိုက်နှောင့်ယှက်ဦးမလို့ လဲ—

-သေလိုက်—

သူ့စကားတွေကြောင့် ရွှေလင်္ကာ သူ့ကို ရွံလာသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ အ
ထင်ကြီးနေတဲ့ သူ။ ရွှေလင်္ကာ ထဘီအောက်နားစကို ဆွဲမလိုက်တော့။

-ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါမကြည့်ရဲဘူးနော်—

-နင့်ကို တံတွေးပြန်သုတ်ခိုင်းမလို့ ... ဘာတွေ ပုပ်စပ်စပ် စားထား
တယ် မသိဘူး။ တံတွေးကစ ပုပ်စော်နံ့နေတာပဲ ... ပြန်သုတ်ပေး—

-အဲဒါ နင့်ကို ရေမွှေးအစား အာပုပ်ရေ လက်ဆောင်ပေးတာ၊ လုံးဝ
သုတ်မပေးနိုင်ဘူး—

သူက မထီတထီပုံလုပ်၍ လှည့်ထွက်သွား၏။ ရွှေလင်္ကာကလည်း ချ
က်ချင်းပင် သူ့နောက်ဆက်လိုက်၍ သုတ်ခိုင်းပြန်လျှင်လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်က ရွှေလင်္ကာကို တစ်မျိုးထင်ကြဦးမည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိ
စေဦးတော့။ နောက်ထပ် သူနဲ့ ထပ်တွေ့လို့ ကတော့ ကောင်းကောင်း ပ
ညာပြရမယ်။ ဟင်း ... နောက်ထပ်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းရဦးမှာ ပေါ့

။

အခန်း (၂)

-ဟား ဟား ဟား-

-ဘာရယ်ကြတာလဲ-

သူမဖြစ်ပုံကို ပြောပြ၍ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းရယ်ကြပုံကို ရွှေလင်္ကာ စိတ်တိုစွာ အော်ပစ်လိုက်၏။ ဒင်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ဒီလူနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ပါရစေလို့ ရွှေလင်္ကာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ တွေ့လို့ ကတော့လား အရေခွံဆုတ်၍ မီးဖုတ်စားပစ်လိုက်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေမိတာ စိတ်ထဲကပါ။

-တက္ကသိုလ်ရောက်တာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်၊ အမိ ဇာတ်လမ်းစ လာပြီ-

ပွင့်ဖြူ၏ စကားကြောင့် ရွှေလင်္ကာနှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး

-အဲဒီလူကို စိတ်ဝင်စားဖို့ များ ဝေးသေး။ စဉ်းစားရုံ စဉ်းစားမိရင် တောင် ငါ့ခေါင်းကို ဆင်တွေခေါ်ပြီး နင်းခိုင်းပစ်မယ်-

-ဟီး ဟီး-

နီလာဝေက နှင်းပွင့်ဖြူကို လှမ်း၍ လက်တို့ ရင်း ရယ်လေသည်။ ဒါကိုပင် ရွှေလင်္ကာ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

-ဟဲ့ ... ရွှေလင်္ကာ အဲဒီလူက ချောလား-

-ချောပါလိမ့်မယ် အားကြီး ... ငါပူတင်း လေဖောင်းနေတဲ့ ရုပ်—

-ဟယ် ... ဒါဆို ဗိုက်ပူပူလေးပေါ့နော်—

-ဟုတ်တယ်လေ ... ဟုတ်တယ်။ ဗိုက်ပူနံ့ကားရံတင် မကဘူး။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ သွားခေါခေါနဲ့ —

ရွှေလင်္ကာ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောပစ်လိုက်သည် ။ ဒါကိုပင် နှင်းပွင့်ဖြူနှင့် နီလာဝေက တကယ်ထင်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ကြလေ၏။ ဒီလူချောတာကို ရွှေလင်္ကာတစ်ယောက်ပဲ သိတာလေ။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ မျက်ခုံးမွေးက ကောင်းကောင်း ၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံအောက်မှာ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ပီရီသေသပ်လှ၏။ လေးထောင့်မကျတကျ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေကလည်း အကောင်းစားမှန်း ရွှေလင်္ကာသိပါသည် ။ သို့သော် ရုပ်ကလေးချောသလောက် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်လိုတတ်သူမို့ ကြည့်မရတာလေ။

-ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ရွှေလင်္ကာ—

-ဟင် ... ဘာလဲ—

-ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း—

-အယ်တော့—

ရွှေလင်္ကာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားရ၏။ သူပါပဲလား။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ သတိမထားမိလိုက်။ နီလာဝေ လက်ကုတ်၍ ပြမှ ပင် ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်မိတာ။ အခုလိုကျတော့လည်း မောင်မင်းကြီးသားက ပြီးလို့ရွှင်လို့ ။ သူမနှင့် တွေ့တုန်းက မျက်နှာနှင့် တခြားစီ။

-ညာဘက်အစွန်ကလူ တော်တော်ချောတယ်နော်—

-ကိုရီးယားမင်းသားစတိုင်လ်နဲ့ -

နီလာဝေ၏ ချီးမွမ်းခန်းကို နှင်းပွင့်ဖြူက လှည်းကျင်းပေးနေ၏။ ရွှေလင်္ကာကတော့ သူ့ကို မြင်သည် နှင့် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရင် ကောင်းမလဲဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိသည် ။

-ဟုတ်ပြီ၊ အကြံရပြီ- ဟု တွေးကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်၏။ သူတို့ ထိုင်နေသည့် ဝိုင်းနှင့် ရွှေလင်္ကာတို့ ဝိုင်းက သိပ်မဝေးလှပေ။ ရွှေလင်္ကာ စားပွဲထိုးလေးဆီသို့ ထသွားလိုက်၏။

-မောင်လေး သူတို့ ဘာမှာ ထားလဲ-

-သံပရာရည်ပါ အစ်မ-

-အစ်မကို သံပရာသီး သုံးလုံးလောက် ရောင်းပါလား-

-ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်-

ကောင်လေးပေးသော သံပရာသီးကို ခြမ်း၍ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ သုံးလုံးစလုံး ညှစ်ထည့်လိုက်၏။ သံပရာသီးကလည်း အရည်အောင်သမှ တချွမ်းချွမ်းနှင့်။ သူမကို ကောင်လေးက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေတော့ ...

-ကဲ မောင်လေး ... သွားချလို့ ရပြီ။ ဒီခွက်ကို ဒီဘက်ကျောပေးထားတဲ့ လူကို သိလား။ သူ့ကို ချပေးလိုက်-

-ဖြစ်ပါ့မလား အစ်မ-

-ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြဿနာရှာရင် ငါရှင်းမယ်။ သွားချမှာ သာချ၊ ရော့ ... ဒါ သံပရာသီးဖိုးကပိုတာ မင်း အကုန်ယူလိုက်-

-ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့-

ကောင်လေးကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ဟုတ်ကဲ့ ...
ဟုတ်ကဲ့နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ ရွှေလင်္ကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ကိုယ့်နေရာ
ကိုယ်ထိုင်ကာ မသိသလို လုပ်နေလိုက်သည် ။ ဟိုဘက်ဝိုင်းတွင် တော့
အခြားသူတွေ သံပရာရည်သောက်တာ ဘာသံမှ မကြားရ။ သူ ဖန်ခွက်
ကိုကိုင်၍ သောက်လိုက်သည် နှင့်။

-အား ... အမယ်လေးဗျာ—

-ဟ ... မိုးရိပ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ—

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသော မိုးရိပ်မောင်ကို ကြည့်၍ သူငယ်ချင်းများ
က မေးရာ ...

-သံပရာတစ်ခြံလုံးများ ညစ်ထည့်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်—

-ငါတို့ သောက်တာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး—

-ရှေ့ ... မင်းသောက်ကြည့်—

မိုးရိပ်က သူသောက်နေသော ဖန်ခွက်ကို သူငယ်ချင်း လူမြတ် ရှေ့သို့
တိုးပေးလိုက်၏။ လူမြတ်က ကောက်ယူ၍ မော့ချလိုက်ရာ

-အား ... ပါး ... ပါး သံပရာတောင်ကုန်း မောင်ဖုန်း အိပ်မိပြီ ထင်ပါ
ရဲ့ —

ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ မိုးရိပ် ဒေါဖောင်းနေရပြီ။ စားပွဲထိုးလေးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

-ဟေ့ ... ညီလေး ... ခဏ—

ကောင်လေးက ခပ်သုတ်သုတ် ရောက် လာပြီး ...

-ဘာ ... ဘာလဲ ... အစ်ကို—

-ဒီသံပရာရည်က မင်းဖျော်တာလား—

ကောင်လေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခေါင်းခါကာ အဖြစ်
အပျက်အားလုံးကို ရှင်းပြ လိုက်လေလျှင် ...

-တောက် ... တွေ့ကြရောပေါ့—

မိုးရိပ် တစ်ဖက်ရှိ မိန်းကလေးဝိုင်းသို့ ထသွားလေ၏။ အချက်မသိ
သော သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကြည့်နေကြသည်
။ သံပရာသီးသုံးလုံး ညှစ်ထည့်လိုက်သော ငနဲမကို ကြည့်တော့ သူ မလှ
ပ်သလို ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်။

-ဒီမှာ ... ဒီမှာ —

ရွှေလင်္ကာ မော့ကြည့်ရင်း မချိုမချင် မျက်နှာထားနှင့် ...

-ဟင် ... ဘာလဲ တို့ ကို ခေါ်တာလား—

-ဟုတ်တယ် ... အမိကို ခေါ်တာ—

-ဘာကိစ္စ—

-မင်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မသိဘူးလား—

-တို့ ဘာလုပ်မိလို့ လဲ—

ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် မိုးရိပ် လက်သီးစာကျွေးပြီးတာ ကြာပြီ။
မိန်းကလေးမို့ သည် လောက်သည်းခံနေတာကို အဟုတ်ကြီး မှတ်နေသ
လား မသိဘူး။ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး အခုမှ မသိဟန်ဆောင်နေတာ ဒေါ
သဖြစ်ချင်စရာပဲလေ။

ဒါ မိုးရိပ်ကို တမင်ချိုးလိုက်တာ။ မိန်းမလှလေးတွေကို
အလျှော့ပေးပြီး ရောချင်သူတွေထဲမှာ မိုးရိပ်တို့ မပါ။ ရုပ်ကလေးလှသ

လောက် အကျင့်ပုပ်သည့်ဟာမလေး။ ပပဝတီရှုံးအောင် လှလည်း မိုးရိပ်
ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

-ကဲဟာ-

-ဝုန်း-

-အမယ်လေး-

မိုးရိပ် သူမထိုင်နေသော ဖိုက်ပါခုံခြေထောက်ကို ဆောင့်ကန်ပစ်လို
က်၏။ ရုတ်တရက်မို့ ရွှေလင်္ကာ အငိုက်မိသွားလေသည် ။ ထိုင်ခုံရော၊
လူပါ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားတော့ ကျန်တဲ့ သူတွေ အားလုံးလည်း မ
ထင်မှတ်ဘဲ မိုးရိပ်ပြုလိုက်သောအပြုအမူကြောင့် အံ့အားသင့်စွာ မှ င်တ
က်နေကြ၏။ ပြီးမှ သတိရကာ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် မိုးရိပ်ကို ပြေးဆွဲသူ
က ပြေးဆွဲ၊ ရွှေလင်္ကာကို ဆွဲထူသူက ဆွဲထူ။

- ရွှေလင်္ကာ ဘယ်နားနာသွားလဲ-

ရွှေလင်္ကာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ကာ ကုန်းထလိုက်၏။ မျက်ရည်ဥတို့
က မျက်ဝန်း၌ ရစ်သိုင်းဖွဲ့လာသည် ။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ရွှေလင်္ကာကို တမ
င်အရှက်ခွဲတာ။

သူမတစ်သက်တာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်
တဲ့ ယောက်ျား ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည် လေ။ တင်ပါးဆီမှ နာသလို
လို ရှိတာလည်း သိပ်အနာကြီး မဟုတ်သဖြင့် စွာနိုင်သေးသည် ။ သူငယ်
ချင်းတွေက သူမ အတော်လေး နာသွားသည် ထင်၍ အားတုံ့အားနာဟ
န်ဖြင့် သူမကို ကြည့်နေကြကာ သူမကတော့ ထိုသူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြ
ည့်လျက် ...

-နင့်လောက် အောက်တန်းကျတဲ့ လူ ငါဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတ

ယ် သိလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ရဲတဲ့ နင့်သတ္တိကို ချီးကျူးပါတယ်။ ငါ့နာမည်ကို နင်မှတ်ထားလိုက် ရွှေလင်္ကာ တဲ့ ။ အေး ... လူကတော့ ထုံအအ,မိန်းမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နင့်ခေါင်းထဲမှာ သံမှိုရိုက်ပြီး စွဲမှတ်ထား—

ရွှေလင်္ကာ ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ မိုးရိပ်ကတော့ သူ မှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည် ။ သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်က စွာတေးလန် လုပ်သွားသည် ကို ခေါင်းငုံ့မနေနိုင်။

သူကလည်း အရင်ရန်စသေး။ မာနက တစ်ပြားမှ မလျှော့။ မိုးရိပ်ကလည်း မာနတစ်ခွန်းဆိုင် ဖွင့်ထားသူ။ မာနချင်းပြိုင်လို့ တော့ အနိုင်ဆိုတာ မိုးရိပ်၏ လက်သုံးစကားပဲ ဖြစ်ရမယ်။

—ဒီမှာ ... ဟေ့—

မိုးရိပ်လှမ်းအော်လိုက်တော့ သူမ ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

—ငါ့နာမည်လည်း မှတ်သွားဦး။ မိုးရိပ်မောင်တဲ့ ၊ မင်းညအိပ်ရာဝင် စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မှတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင် သံပရာသီးတစ်ပင်လုံး လှဲခဲ့ဖို့ မှတ်ခိုင်းတာ—

—တောက်—

ပြောပြီး မျက်နှာက စပ်ဖြူလုပ်နေသည် ။ သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတဲ့လူ။ ရွှေလင်္ကာ "တောက်" တစ်ချက်ခေါက်၍ ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃)

မှန်ဘောင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ကိုယ်ဟန် နဲ့နဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့် လှပကျော့ရှင်းနေသော မမညရိပ်မောင်။ သွားချွန်ကလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်နေသည် မှာ ကြည့်နေရသူတို့ ရှုငြီးဖွယ်ရာမရှိ။ နှစ်တွေသာ ကြာခဲ့ပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကလို ပါပဲလား။

-မမရယ် ... မမ လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်သွားချိန်မှာ နာကျင်ခံစားလိုက်ရတဲ့ ကြေကွဲမှုသံစဉ်တွေဟာ လရိပ်ရင်ထဲမှာ ခုထိ မဆုံးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အတိတ်က အရိပ်ဆိုးတွေက နှလုံးသားကို ထာဝရ အုပ်မိုးပြီး ကျိန်စာတိုက်နေကြပြီ ထင်ပါရဲ့ -

ရင်တွင်းစကား ဆိုညည်းရင်း မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥတို့ ခိုတွဲလာချေ၏။ ကံကြမ္မာဆိုတာ လရိပ်တို့ အတွက်တော့ ပန်းချီဆရာရဲ့ စုတ်ချက်တွေလိုပါပဲ။ ပန်းချီဆရာ ဆေးခြယ်သမျှ ပုံကျအောင် ဟန်ပြပေးခဲ့ရသည်။ ဒါ ... ဘုရားသခင် သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံလား။

-လရိပ် ... လရိပ်-

မိမိနာမည်ကို ခေါ်သံကြောင့် မျက်ရည်ကို ကပျာကသီ သုတ်၍ ဦးသင်္ခါ၏ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ။ လရိပ်သည် ဒီအိမ်ကြီး၏ အစေခံပင်။ ဦးသင်္ခါ၏ အခန်းကို ရှင်းပေးနေရင်း မမဓာတ်ပုံကို တွေ့၍

လရိပ် အလွမ်းပြေ ကြည့်နေခြင်းပါ။ လရိပ်ကို မမညရိပ်မောင်၏ ညီမ လရိပ်မောင်မှန်း ဦးသင်္ခါတို့ မိသားစု မသိခဲ့ကြ။ သိလို့ လည်း မဖြစ်။ ဒီ အိမ်ကို စရောက်တုန်းက လရိပ်နာမည်ကို မေးတော့ လရိပ်ဟု ပင် ဖြေ ခဲ့သည် ။ နောက်မှ မောင်တစ်လုံးကို ဖျောက်ထားခဲ့သည် လေ။ လရိပ် မောင်ပါဟု ဖြေလျှင် ညရိပ်မောင်နှင့် နာမည်ချင်း ဆင်သည် ဘာညာနှင့် ပြောမည်စိုး၍ လရိပ်ပဲ ဖြေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

-လရိပ် ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်သွားပါလိမ့်—

-ရှိပါတယ် ဦး၊ လရိပ် ဦးအခန်းကို ရှင်းနေတာပါ—

တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်နေသော ဦးသင်္ခါအနားသို့ လရိပ် အပြေးလျှောက်ခဲ့သည် ။ သည် မျက်မမြင် ဒုက္ခိ တကို လရိပ် ဘယ်အချိန်ထိ သည်းခံပြုစုနေရဦးမှာ လဲ။ လရိပ်ရဲ့ ရည်မှ န်းချက်ပန်းတိုင်ကို မရောက်သေးသရွေ့ သည် ဒုက္ခကို ခံရဦးမှာ ပေါ့။

-အခန်းရှင်းပြီးသွားပြီလား—

-ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ—

-ဒါဆို ငါ့အခန်းထဲ ပြန်ပို့ပေး—

-ဟုတ်—

လရိပ် ... ဦးသင်္ခါကို တွဲ၍ အခန်းထဲ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည် ။ ပြီး နံရံ တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံထဲမှ မမညရိပ်မောင်နှင့် ဦးသင်္ခါ၏ ရုပ် ကို ယှဉ်တွဲ၍ မြင်ယောင်မိပါ၏။ သိပ်လိုက်ဖက်ကြမည့် အတွဲတွေပေါ့။ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော သင်္ခါဆိုသည့် ဒီလူကြီးကို မမစွဲလမ်းမည်ဆိုလည်း စွဲလမ်းစရာပါ။

တကယ်တော့ ရုပ်ချောတာသည် အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေတတ်၏

ဆိုတာ ...

-လရိပ်-

-အင် ... ရှင်-

သင်္ခါအသံကြောင့် လရိပ်၏ အတွေးစတို့ ပျက်ပြယ်သွားလေ၏။

-ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ-

-ဟို ... မစဉ်းစားပါဘူး-

-ငါသိပါတယ်၊ ငါ့လို မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကို ပြုစုပေးနေတာ မင်း စိတ် ပျက်နေပြီ မဟုတ်လား-

-စိတ်မပျက်ပါဘူး ဦးရဲ့ ။ ဦးကို ပြုစုရတာ လရိပ် လစာလည်း ကောင်းကောင်း ရတယ်၊ ဟော ... ဒေးမတက်နိုင်ပေမယ့် အဝေးသင်နဲ့ စာမေးပွဲလည်း ဖြေလို့ ရတယ်။ ကုသိုလ်လည်း ရ၊ ဝမ်းလည်း ဝ ဆိုတာ လရိပ်အလုပ်ကို ပြောတာဖြစ်မှာ -

လရိပ်၏ အပြောချိုချိုလေးကြောင့် သင်္ခါ သဘောကျစွာ ပြုံးမိပါသည် ။ သင်္ခါကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး မျက်စိကို ထိခိုက်ကာ မျက်လုံးကွယ်ခဲ့သည့်နေ့မှ စ၍ မိမိကိုယ်မိမိ သေလူတစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့တာ။ မိမိအတွက် သူနာပြုမကျ အိမ်ဖော်မကျ ခေါ်ထားပေးသည့် လူတွေကို စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည့်သူ မလိုမလားခဲ့။ အမျိုးမျိုးအော်ငေါက်နေတတ်သဖြင့် တစ်ယောက်မှ မမြဲခဲ့။ လရိပ်ကလည်း သည်းခံလွန်းသည် ။ သူ့ဒဏ်ကို အတော်လေး သည်းခံသဖြင့် သနားရာမှ ခင်မင်လာခဲ့မိသည် လေ။ ခုတော့ လရိပ် အလုပ်ထွက်မှာ ကိုပင် စိုးရိမ်သလိုလို။

-အေးလေ ... နင်ပျော်ရင် ပြီးတာပဲ။ ရွှေလင်္ကာနဲ့ ရော အဆင်ပြေလား-

-အဆင်ပြေပါတယ်။ ရွှေလင်္ကာ က သဘောကောင်းတာပဲဟာ၊ လရိပ်ကို ညီအစ်မလို ဆက်ဆံတာပါ—

ရွှေလင်္ကာနှင့် သင်္ခါတို့ မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း သံယောဇဉ်တွယ်စရာ ရှိသည် ။ မိဘမဲ့ကလေးမို့ အားလုံးက အလိုလိုက်ထား၍ ဆိုးချင်သည် ။ လရိပ်နှင့် မတည့်မှာ စိုး၍ စိတ်ပူရသည် မှာ ခုတော့ စိတ်အေးခဲ့ရပါပြီ။

-ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း—

ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လာသံကြောင့် လရိပ် ကြည့်လိုက်သည် ။ ရွှေလင်္ကာ့မျက်နှာကလည်း စူပုပ်နေ၏။

-ညီမလေးလား—

-ဟုတ်တယ် ဦး—

-ခြေသံကလည်း မိုးကြိုးပစ်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျောင်းမတက်ဘူးလား—

-မတက်ချင်တော့လို့ ပြန်လာတာ။ တက်လည်း စာကို စိတ်ပါမှာ မဟုတ်ဘူး —

-ဧကန္တတော့ ရွှေလင်္ကာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ် လာပြီနဲ့ တူတယ်—

ရွှေလင်္ကာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုတော့။ စိတ်ထဲတွင် မိုးရိပ်မောင်ဆိုသည့်သူ့ကို နုတ်နုတ်စင်းပစ်ချင်နေ၏။ လရိပ်က အကင်းပါးသူပီပီ။ ရွှေလင်္ကာ တစ်ခုခု ပြောချင်နေတာကို သိ၏။

- ရွှေလင်္ကာ ... တစ်ခုခု ပြောချင်နေတယ်မို့လား—

စိတ်က ဒေါသမပြေသေးတော့ လရိပ်ကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်
ကာပင် ...

-ဟုတ်တယ် ... လူတစ်ယောက်ကို မကျေနပ်လို့ -

-ဘယ်ကလူလဲ ညီမလေး၊ သူ ညီမလေးကို ဘာလုပ်လို့ လဲ-

သင်္ခါ စိုးရိမ်သလို ပျာပျာသလဲ မေးလေလျှင် ...

-ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်တာ-

-ဘာ-

သင်္ခါထံမှ "ဘာ" ဆိုသော အသံသည် အခန်းထဲ၌ ဟိန်းထွက်သွား
လေရာ ရွှေလင်္ကာရော၊ လရိပ်ပါ လန့်သွားလေသည်။ ။

-ငါ့ညီမကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ရတာ ဘယ်ကောင်လဲ၊ ငါ့ညီမလေး
ကို ငါတောင် လက်ဖျားနဲ့ မတို့ ခဲ့ဘူးတာ။ ခြေထောက်နဲ့ ကန်ရတယ်လို့
ကွာ၊ ဒီကောင်ကို တရားစွဲမှ ဖြစ်မယ်-

သင်္ခါ တရှူးရှူး ဒေါသဖြစ်ကာ တုတ်ကောက်ကို ဆွဲ၍ ထသွားပြန်
တော့ ရွှေလင်္ကာ အတင်းပဲ လိုက်ဆွဲရပြန်သည်။ ။

-ကိုကို ... ကိုကို မသွားပါနဲ့ -

-ဖယ်စမ်းပါ ညီမလေးရယ်။ ဒီကောင်က လူပါးဝလို့ ဒင်းကများ ငါ့
ညီမလေးကို-

ရွှေလင်္ကာ ဆွဲမရနိုင်တော့။ လရိပ်ကတော့ ကြောင်၍ ပဲ ကြည့်နေသ
ည်။ ။

-ကိုကို ... မသွားနဲ့ -

-မရဘူး။ ငါ့ကိုသာ လိုက်ပို့-

ရွှေလင်္ကာ မနိုင်တော့သည့်အဆုံး ...

-မှားမယ် ကိုကိုရဲ့ ၊ သူ့ခြေထောက်နဲ့ ကန်တာ ညီမလေးကို မဟုတ်ဘူး ။ ညီမလေးကိုသာ ကန်ကြည့် ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့—

-ဒါဆို ဘာကိုကန်တာလဲ—

ရွှေလင်္ကာ ခေါင်းလေးငုံ့၍ လေသံလေးပျော့ကာ ...

-ဟို ... ညီမလေး ထိုင်ခုံကိုပါ—

-ဟေ—

သင်္ခါလက်မှ တုတ်ကောက်ကြီး လွတ်ကျကာ ခေါင်းကိုသာ တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လေတော့သည် ။ အတော်ဆိုးသည့် ကလေးမ။ သင်္ခါမှာ တော့ ကန်တယ်ထင်ပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။

-ဒါနဲ့ သူက ငါ့ညီမထိုင်ခုံကို ဘာကိစ္စနဲ့ ကန်တာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး—

-ဖြစ်ပုံက ဒီလို ကိုကိုရဲ့ —

ရွှေလင်္ကာ ကားစုတ်သည် မှ အစချီ၍ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြ လိုက်လေသည် ။ သင်္ခါညီမဖြစ်သူ ပြောသမျှကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်နေ၏။ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်နှင့် ပြောပြနေသော ရွှေလင်္ကာကို ကြည့်၍ လရိပ်ခေါင်းတွေပင် မူးလာတော့သည် လေ။

-ညီမလေးအကြောင်းကို ကိုကို သိတယ်မို့လား။ သူများက လုံးကြီး တင်ရင် ညီမလေးက စံခတ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ။ သံပုရာသီး သုံးလုံးနဲ့ ပညာပေးလိုက်တာ ငနဲမျက်နှာမှာ နွားသရေ နေလှမ်းလိုက်သလိုပဲ—

ရွှေလင်္ကာ စကားပြောရင်းမှ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်၊ ဒီဘက်လျှောက်လိုက်၊ သင်္ခါကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်နှင့် လက်တွေ ခေါင်းတွေကလည်း အငြိမ်မနေ။ သူ့ကို ကြည့်၍ လရိပ် မူးချာနောက်၍ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားလေတော့ ...

-ဟယ် ... လရိပ် ... လရိပ် ဘာဖြစ်တာလဲ—

ရွှေလင်္ကာ လက်သွက်စွာပင် လရိပ်ကို လှမ်းထိန်းထားလိုက်၏။ သံပရာသီးသုံးလုံးကြောင့် လရိပ်ခမျာ မူးနောက်သွားရသည် ထင်ပါရဲ့ ။ သင်္ခါကတော့ မမြင်မစမ်းနှင့် လရိပ်ကို လိုက်ရှာနေသည် တွင် လက်က ဘယ်နေရာကို ရောက်သွားသည် မသိ။ ရွှေလင်္ကာက သင်္ခါလက်ကို ဖမ်းဆုပ်တွန်းဖယ်ကာ ...

-ကိုကိုကလည်း မမြင်မစမ်းနဲ့ ဖယ်ပါ၊ ဒါ လရိပ်ရဲ့ ရင်ဘတ်နား—

-ဟေ—

သည် တော့မှ သင်္ခါ မျက်လုံးပြူး၍ နောက်သို့ ဖင်ထိုင်ချကာ သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လေတော့၏။
